

Nr 22

Utlåtande i anledning av väckta motioner om dels upphävande av bestämmelserna om minimimått på torsk, dels o c k minimimåtten på fisk.

Tredje lagutskottet har behandlat följande inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nämligen

a) nr 45 i första kammaren av herr *Svensson, Rikard, m. fl.* och nr 55 i andra kammaren av herr *Fridolfsson m. fl.*, i vilka motioner, som är likalydande, hemställes »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhänga, att sådan ändring göres i Kungl. Maj:ts kungörelse den 21 december 1956, att bestämmelserna om minimimått på torsk, som fångas i Östersjön, upphäves», samt

b) nr 607 i första kammaren av herr *Nilsson, Yngve*, och herr *Åkerlund* samt nr 741 av herr *Nilsson* i Bästekille *m. fl.*, i vilka motioner, som ävenledes är likalydande, hemställes att »riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhänga om utredning och förslag till nya bestämmelser angående bordande av fisk vars längd understiger minimimåtten».

Beträffande grunderna för motionsyrkandena får utskottet, i den mån redogörelse ej lämnas nedan, hänvisa till motionerna II: 55 och II: 741.

Över motionerna har utskottet i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttrande från fiskeristyrelsen. På begäran av utskottet har yttrande därjämte avgivits av Sveriges fiskares riksförbund.

Gällande bestämmelser

Sedan mellan Sverige och åtskilliga andra europeiska länder, på sätt närmare framgår nedan, år 1946 avslutats en konvention om reglering av storleken av maskor i fiskredskap av nät och av minimimått på fisk, har Kungl. Maj:t utfärdat en *kungörelse den 21 november 1952* med vissa bestämmelser i ämnet.

Beträffande maskstorleken i fiskredskap av nät får enligt 1 § i kungörelsen vid fiske från svensk fiskebåt inom nedan angivna områden ej användas trål, snurrevad eller annat av nät tillverkat fiskredskap, avsett att släpas eller dragas på eller nära havsbotten, med mindre samtliga maskor i nätet håller minst nedan angivna längd invändigt mellan ändknutarna:

a) i Östersjön, Öresund och Bälten söder och öster om linjer dragna från
1—Bihang till riksdagens protokoll 1964. 9 saml. 3 avd. Nr 22

Hasenöre Hoved till Gniben Odde, från Korshage till Spodsbjerg och från Gillbjerg Hoved till Kullen 70 millimeter;

b) i Kattegatt, Skagerack och Nordsjön ävensom — med nedan under c) angivna undantag — i de delar av Atlantiska oceanen och Norra Ishavet som ligger norr om 48 grader nordlig bredd samt mellan 42 grader västlig längd och 32 grader östlig längd

om fisket sker med snurrevad eller landvad 70 millimeter,

om fisket sker med annat i denna paragraf avsett redskap under tiden till och med maj 1964 75 millimeter samt därefter 80 millimeter;

c) i vattnen norr om 66 grader nordlig bredd och öster om meridianen genom Greenwich samt i vattnen omkring Island mellan 68 och 62 grader nordlig bredd och mellan 28 och 10 grader västlig längd

om fisket sker med snurrevad 100 millimeter,

om fisket sker med annat i denna paragraf avsett redskap under tiden till utgången av år 1962 110 millimeter samt därefter 120 millimeter.

Vid fiske med trål inom de under b) nämnda områdena må dock, därest trålnätets maskstolpar är enkla och nätet icke till någon del är tillverkat av manilla eller sisal, användas trål vars maskor invändigt mellan ändknutarna håller en längd som är högst 5 millimeter mindre än vad under b) föreskrivits för annat i denna paragraf avsett redskap än snurrevad och landvad. Vid fiske med trål inom de under c) nämnda områdena må, därest lyftstruten är tillverkad av bomull, hampa, polyamidfiber eller polyesterfiber och icke innehåller manilla eller sisal, användas trål med lyftstrut vars maskor är högst 10 millimeter mindre än vad under c) föreskrivits för annat i denna paragraf avsett redskap än snurrevad.

Nät skall enligt samma paragraf anses ha föreskriven maskstorlek, när en plan, 2 millimeter tjock mätsticka med en bredd motsvarande den för maskorna angivna minsta längden lätt kan föras genom maskorna, då dessa är sträckta diagonalt i nätets längdriktning och nätet är vått.

Vidkommande minimimåttet på vissa slag av fisk ges föreskrifter till en början i 4 § 1 mom. i förevarande kungörelse. Däri stadgas, att i Nordsjön, Skagerack, Kattegatt och Öresund samt i de delar av Atlantiska oceanen och Norra ishavet och till dessa hav gränsande övriga innanhav, vilka är belägna norr om 48 grader nordlig bredd samt mellan 42 grader västlig längd och 32 grader östlig längd, med undantag av Östersjön och Bälten söder och öster om linjer dragna från Hasenöre Hoved till Gniben Odde, från Korshage till Spodsbjerg och från Stevns fyr till Falsterbo fyr, må ej ombord på svensk fiskebåt behållas inom de angivna vattnen fångad fisk av nedannämnda slag, med mindre fisken, mätt från nospetsen till stjärtfenans yttersta spets, i orensat tillstånd håller minst den längd, som för fisk av det slaget anges i följande uppställning. Fisk, vars längd understiger det i uppställningen angivna minimimåttet, får icke dödas utan skall omedelbart åter utsättas i havet.

Fiskslag	Minimimått i centimeter
Torsk, fångad i vatten som avses i 1 § under c)	34
Torsk i övrigt	30
Kolja, fångad i vatten som avses i 1 § under c)	31
Kolja i övrigt	27
Kummel	30
Rödspätta	27
Rödtunga	30
Bergtunga	25
Sandskädda	23
Äkta tunga	27
Piggvar	30
Slätvar	30
Glasvar	25
Vitling	20

Såsom framgår av 5 § får ej någon till riket införa eller i riket ilandföra, saluhålla, utbjuda, sälja eller i återförsäljningssyfte köpa fisk, som fångats i förevarande vatten, och vars längd understiger det för fisk av det slaget fastställda minimimåttet.

Från de sålunda givna bestämmelserna om maskstorlek och minimimått ges i kungörelsen ett flertal undantag, vilka äger tillämpning under i kungörelsen närmare redovisade förutsättningar.

Bryter någon mot bestämmelserna i kungörelsen straffas han med dagsböter. Är brott, som innebär att fiske skett i strid mot föreskrift i bl. a. 1 § och 4 § 1 mom. med hänsyn till att fisket avsåg särskilt värdefull fisk eller idkades vanemässigt eller i större omfattning att anse som grovt, blir straffet dagsböter, ej under tjugo, eller fängelse i högst sex månader. (§ 7).

I 8 § ges föreskrifter om förverkande av fisk och fiskredskap samt förpackningar, vari fisken förvaras.

Såvitt gäller Östersjön har i en kungörelse den 21 december 1956 med vissa fredningsbestämmelser för rödspätta, skrubba och torsk i Östersjön särskilda regler föreskrivits beträffande vissa minimimått på dessa fiskslag. Enligt 1 § 1 mom. får sålunda innanför linjerna Falsterbo fyr—Stevns fyr, Skelby kyrka—Flinthorne Odde, Kappel kyrka—Gulstav, Ristingehale—Äröhale, Skjoldnäs—Pöls Huk och Pontonbron i Sönderborg ombord på svensk fiskebåt ej behållas inom området fångad fisk av nämnt slag med mindre fisken, mätt från nosspetsen till stjärtfenans yttersta spets i orensat skick, håller minst viss längd, som för torsk angivits till 30 cm. Understiger längden minimimåttet får den icke dödas, utan den skall omedelbart åter utsättas i havet.

I 2 § ges en regel, som helt överensstämmer med § 5 i ovan berörda 1952 års kungörelse. Enligt 3 § stadgas vissa undantag från 1 och 2 §§ och i 5 § meddelas ansvars- och förverkandebestämmelser motsvarande de som givits i sist sagda kungörelse.

1*—Bihang till riksdagens protokoll 1964. 9 saml. 3 avd. Nr 22

A. Minimimått på torsk som fångas i Östersjön (motionerna I:45 och II:55)

Historik

I en den 12 juni 1956 dagtecknad skrivelse från fiskeristyrelsen till Konungen hemställde styrelsen att Kungl. Maj:t ville i huvudsaklig överensstämmelse med ett inom styrelsen upprättat förslag utfärda bl. a. en kungörelse rörande vissa fredningsbestämmelser för rödspätta, skrubba och torsk i Östersjön, avsedd att ersätta kungörelsen den 23 januari 1931 (nr 8) med vissa fredningsbestämmelser för rödspätta (*Pleuronectes platessa*) och skrubba (*Pleuronectes flesus*).

Till grund för sistnämnda kungörelse låg en överenskommelse i ämnet mellan Sverige, Danmark, Polen, Danzig samt Tyskland. Denna överenskommelse ansågs dock ej längre vara i kraft år 1956 och utgjorde sålunda ej hinder för ny lagstiftning utan hörande av berörda länder.

Beträffande torskfisket i Östersjön anfördes i skrivelse bl. a. följande.

Då fisket i början på 1920-talet började att i större utsträckning bedrivas i detta område, var torskstammen förhållandevis svag. Troligtvis på grund av den successivt stegrade salthalten hos havsvattnet i Östersjön, vilken under de senare åren gjort sig märkbar, har torskbeståndet emellertid ökat mycket kraftigt, vilket givit upphov till ett betydande torskfiske. Detta fiske gav sålunda vid sydkusten under åren 1930—1934 en årlig fångst av i medeltal endast 1 577 ton men under åren 1950—1954 ej mindre än 16 421 ton. Torskfisket spelar alltså nu en utomordentligt stor roll i detta område och förtjänar därför numera stor uppmärksamhet i samband med behandlingen av bestämmelser om reglering av fisket i Östersjön.

Eftersom fredningsbestämmelserna enligt den internationella överenskommelsen icke längre efterlevdes av alla berörda parter samt bestämmelserna visat sig vara från flera synpunkter olämpliga och ineffektiva ansåg styrelsen att de borde upphävas. Styrelsen ansåg vidare att dessa bestämmelser borde ersättas av nya i syfte att dels förhindra en ytterligare minskning av beståndet av de fiskslag, som omfattades av den tidigare kungörelsen, ävensom av torsk, dels ock främja ett mer rationellt utnyttjande av dessa fiskbestånd.

Beträffande torskfisket framhöll fiskeristyrelsen att, trots ökade fiskeansträngningar, de totala torskfångsterna vid sydkusten visat en sjunkande tendens såsom framgår av följande sammanställning.

År	Fångstmängd
1950	16 708 ton
1951	16 507 »
1952	19 301 »
1953	14 829 »
1954	14 762 »
1955	11 168 » (prel.)

Vidkommande det minimimått, som lämpligen borde väljas, fann styrelsen med hänsyn bl. a. till den ovan berörda kungörelsen den 21 november 1952, vari föreskrevs ett minimimått av 30 cm för torsk fångad i bl. a. Nordsjön, Skagerack, Kattegatt och Öresund, att ett minimimått av sagda längd syntes fördelaktigt. Därigenom skulle samma minimimått för torsk bli gällande i hela landet, vilket från kontrollsynpunkt var värdefullt.

Den 21 december 1956 utfärdades kungörelse i överensstämmelse med fiskeristyrelsens förslag.

Remissyttrandena

Fiskeristyrelsen föreslår i sitt yttrande att ändring av ifrågavarande minimimåttbestämmelser icke för närvarande vidtages, men att styrelsen av Kungl. Maj:t får i uppdrag att söka lösa de genom motionerna I: 45 och II: 55 aktualiserade problemen. Sveriges fiskares riksförbund föreslår utredning i frågan snarast möjligt.

Sedan fiskeristyrelsen i sitt yttrande berört gällande bestämmelser på området, varvid erinrats om att Danmark enligt lov nr 500 om saltvandsfiskeri den 19 december 1951 tillämpar beträffande Östersjön högre minimimått på torsk än Sverige, nämligen 33 cm, ävensom att den polska lagstiftningen föreskriver ett minimimått på 30 cm, anföres följande.

Den 30 december 1959 skrev Svenska sydkustfiskarnas centralförbund till fiskeristyrelsen och framhöll att avsevärda mängder undermålig torsk erhöles vid fisket med torsktrål i Östersjön och att betydande olägenheter uppstod genom de föreliggande föreskrifterna om minimimått på torsk och om maskstorlek. I anslutning härtill anhöll förbundet, som betonade sig vara angeläget att skydda torskbeståndet, att minsta tillåtna maskstorlek i torsktrål måtte sättas till 80 millimeter och att i gengäld minimimåttet skulle utgå. Styrelsen sände ärendet på remiss till sitt havsfiskelaboratorium och till fiskarnas olika centralförbund på saltvattnets område. Det visade sig emellertid härvidlag att fiskarens av saken berörda centralförbund hade olika uppfattning om hur problemet borde lösas.

Styrelsen ansåg en av förutsättningarna för att styrelsen hos Kungl. Maj:t skulle kunna tillstyrka ändring av de gällande bestämmelserna vara att de därav berörda centralförbunden i huvudsak vore ense om hur bestämmelserna skulle utformas. Under påpekande härav återsände därför styrelsen med skrivelse den 15 juni 1960 ärendet till sökandeförbundet.

Sökanden har icke hittills till styrelsen återkommit med besked om att den av styrelsen efterlysta enigheten åstadkommit. Kontakten i ärendet mellan styrelsen och sökanden har dock under tiden fortgått och bl. a. på grundval av en skrivelse från Svenska sydkustfiskarnas centralförbund den 25 november 1961 har i saken vissa kompletterande undersökningar igångsatts omfattande särskilt parallella försök mellan fiskebåtar i kommersiellt fiske och fiskeristyrelsens undersökningsfartyg Thetis. Dessa försök är enligt vad under hand inhämtats från styrelsens havsfiskelaboratorium i det närmaste avslutade och kunna beräknas vara avslutade i april 1964.

Tilläggas må därjämte att — under hänsynstagande till att nämnda undersökningar förväntades snart vara slutförda — styrelsen redan tidigare i år och innan ovan åberopade motioner framlagts under hand avtalat med representant för Svenska sydkustfiskarnas centralförbund om att sammanträde i frågan mellan fiskeristyrelsen och berörda fiskarorganisationer skulle hållas någon gång på senvintern eller våren 1964.

I avvaktan på vad som bl. a. kan framkomma vid ett dylikt sammanträde finner sig styrelsen icke nu böra framlägga något förslag om hur, närmare angivet, och med vilka detaljbestämmelser det ursprungligen från Svenska sydkustfiskarnas centralförbunds sida härrörande och i ovannämnda motioner I: 45 och II: 55 upptagna önskemålet bör lösas. Styrelsen får därför föreslå, att någon ändring av ifrågavarande minimimåttbestämmelser icke nu vidtages samt att styrelsen av Kungl. Maj:t får i uppdrag att söka fullfölja lösandet av berörda problem.

Sveriges fiskares riksförbund framhåller i sitt yttrande till en början att förevarande bestämmelser i kungörelse den 21 december 1956 tillkommit i överensstämmelse med fiskarnas egna önskemål för att skydda beståndet av torsk i Östersjön och för att förhindra, att undermålig vara ilandfördes och försåldes. Riksförbundet erinrar vidare om att under de överläggningar som föregick nämnda kungörelse, man var införstådd med de i motionerna I: 45 och II: 55 påtalade menliga återverkningarna, men eftersom det då ansågs att fördelarna övervägde tillstyrktes förslaget. Härefter anför förbundet följande.

Helt naturligt kan uppfattningarna skifta från tid till annan, men riksförbundets styrelse anser fortfarande, att bestämmelserna om minimimått är nödvändiga och därvid icke endast ur fiskevårdande synpunkt, utan jämväl för att en bättre vara skall kunna presenteras. Kvalitetssynpunkten måste särskilt beaktas i den alltmer hårdnande konkurrensen på fiskmarknaderna. Det värdemässiga bortfallet av de undermåliga fångsterna kan vidare i viss mån kompenseras genom tillväxten eller tillökningen i storlek av de årgångar, som inte uppnått föreskriven storlek.

Det är riktigt, att man bland fiskarna övervägt möjligheten av att genom en höjning av redskapens maskstorlek kunna åstadkomma ett önskvärt skydd åt småfisken. Huruvida ett dylikt skydd ensamt kan vara tillräckligt att bevara beståndet av torsk är ovisst. Fiskarna i Blekinge har emellertid förklarat sig beredda att acceptera alla åtgärder, som kan befrämja ett skydd för småfisken, utan att fisket i övrigt hindras eller försvåras och utan att direkta förluster uppkommer.

Riksförbundet anser problemet vara svårlöst men finner hela frågan böra klarläggas genom en förutsättningslös utredning av hithörande spörsmål. Härvid bör utredas olika möjligheter och åtgärder för att bättre tillgodose fiskarnas önskemål om skydd åt fiskbeståndet samtidigt som de i motionerna påtalade, med förevarande bestämmelser sammanhängande olägenheterna bör elimineras. Något avkall på kvalitetskravet anser sig dock riksförbundet icke kunna tillstyrka.

B. Minimimåtten på fisk som fångas i Nordsjön, Skagerack, Kattegatt, Öresund samt i vissa delar av Atlantiska oceanen och Norra ishavet (motionerna I:607 och II:741).

Historik

Vid en internationell konferens om överfiskning i London den 25 mars—den 5 april 1946 undertecknades en slutakt och konvention rörande reglering av maskstorleken i fiskredskap och av minimimått på fisk som fångas i vissa delar av Atlantiska oceanen och Norra ishavet. Konventionen ratificerades av bl. a. Danmark, Norge, Nederländerna, Storbritannien och Nordirland samt, den 21 juni 1946, av Sverige. På grundval av denna överenskommelse utarbetades i Sverige förslag till författning i fråga om maskstorlek och minimimått, varefter den 21 november 1952 utfärdades den ovan berörda kungörelsen med vissa bestämmelser om storleken av maskor i fiskredskap av nät och minimimått på fisk m. m.

År 1959 ersattes Londonkonventionen av den Nordostatlantiska fiskerikonventionen, vilken ratificerades av Sverige den 11 mars 1960. Sistnämnda konvention har till syfte att säkerställa fiskbeståndens bevarande och ett rationellt utnyttjande av fisket i nordöstra Atlantiska oceanen och intilliggande vatten. I princip medför den nya konventionen inga faktiska förändringar beträffande reglerna om maskstorlek och minimimått i förhållande till bestämmelserna i Londonkonventionen.

Remissyttrandena

Såväl *fiskeristyrelsen* som *Sveriges fiskares riksförbund* avstyrker bifall till det i motionerna I: 607 och II: 741 framställda yrkandet om utredning av frågan om bordande av fisk, vars längd understiger i 1952 års kungörelse föreskrivna minimimått.

Fiskeristyrelsen framhåller i sitt yttrande att som underlag för Londonkonventionen och Nordostatlantiska fiskerikonventionen legat synnerligen omfattande vetenskapliga undersökningar och beräkningar. Ett slopande av minimimåtten för svensk del förutsätter enligt styrelsen, att Sverige skulle frånträda konventionen, vilket torde med landets internationella strävanden få anses uteslutet. Styrelsen understryker vidare att från fiskarnas organisationer på västkusten icke gjorts några framställningar i frågan, utan tvärtom har dessa organisationer i olika sammanhang från fiskevårdande synpunkter hävdad kravet på minimimått.

Sveriges fiskares riksförbund har i frågan anfört bl. a. följande.

Olika uppfattningar kan i detta avseende liksom i många andra fall göra sig gällande från tid till annan, såväl beträffande behovet av återhållsamhet i fisket och skydd åt fiskbeståndet som i fråga om bestämmelsernas utform-

ning. Riksförbundets styrelse anser dock att konventionen fortfarande fyller en viktig uppgift och delar därför icke motionärernas uppfattning om behovet av en utredning. Därtill kommer att en särskild kommission (den s. k. permanenta kommissionen) med representanter för de anslutna staterna noggrant studerar utvecklingen och tar de initiativ till ändringar i utformningen, vilka kan aktualiseras under årens lopp.

Därest väl grundade önskemål skulle uppkomma om ändring av förevarande minimimåttbestämmelser anser *fiskeristyrelsen* dessa önskemål lämpligen böra framföras av de svenska ombuden vid förenämnda permanenta kommissions sammanträden.

Utskottet

Till skydd för fiskbeståndet har meddelats föreskrifter innefattande förbud att behålla fångad fisk som understiger vissa minimimått. Såvitt gäller Nordsjön, Skagerack, Kattegatt och Öresund samt vissa delar av Atlantiska oceanen regleras dessa förhållanden i kungörelsen den 21 november 1952 med vissa bestämmelser om storleken av maskor i fiskeredskap av nät och om minimimått på fisk m. m. Föreskrifterna i denna kungörelse grundar sig på en år 1946 ingången internationell konvention, som sedermera ersatts av Nordostatlantiska fiskerikonventionen. Vidare har utan samband med internationell överenskommelse särskilda föreskrifter om minimimått meddelats i en kungörelse den 21 december 1956 med vissa fredningsbestämmelser för rödspätta, skrubba och torsk, som fångas inom ett närmare angivet område av Östersjön. Beträffande maskstorleken vid fiske i sistnämnda vatten gäller de i 1952 års kungörelse meddelade bestämmelserna. Enligt 1956 års kungörelse får på svensk fiskebåt ej behållas inom i kungörelsen angivna vattenområde fångad torsk, vars längd ej uppgår till 30 cm. Sådan fisk får icke dödas utan skall omedelbart åter utsättas i havet. Motsvarande bestämmelser finnes i 1952 års kungörelse för däri berörda områden, dock att minimimåttet för torsk som fångats i vatten bl. a. kring Island är 34 cm.

I motionerna I: 45 och II: 55 göres gällande att bestämmelserna om *minimimått för torsk fångad i Östersjön* väckt missnöje framför allt bland dem som bedriver torskfiske med trål. Det har nämligen enligt motionärerna i stor utsträckning visat sig omöjligt att åter utsätta fisken i havet, medan den ännu är vid liv. När trålen tömmes ombord på fiskefartyget, måste fångsten nämligen sorteras innan den undermåliga fisken åter kan utsättas. En viss tid kommer således alltid att förflyta från det fisken kommit ombord. I synnerhet vid god tillgång på torsk med stora fångster blir denna tid avsevärd. Har fångsten tagits upp från större djup är fisken dessutom luftsprängd, vilket minskar möjligheten för den att överleva. Fiskareorganisationer i Blekinge har därför, upplyser motionärerna, gjort framställning om sådan ändring av bestämmelserna, att minimimåtten på torsk slopas

och maskstorleken i stället utökas från nuvarande minsta storlek av 70 mm till 80 mm. I motionerna uppges vidare att, ehuru en vetenskaplig chef för ett av de statliga undersökningsfartygen i yttrande över framställningen förklarar att maskstorleksbestämmelser i princip är mer rationella som skyddsbestämmelser än enbart reglering av minimimåtten, framställningen avstyrktes under hänvisning till kontrollsvårigheter. I fiskarekretsar och deras organisationer i Blekinge har man emellertid enligt motionärerna den bestämda uppfattningen att effektiva åtgärder till skydd för småtorsk bör kunna åvägbringas enbart genom bestämmelser om maskstorleken, även om deras efterlevnad skulle bli svårare att kontrollera. Med stöd av bl. a. det anförda hemställes i motionerna om sådan ändring i 1956 års kungörelse att föreskrifterna om minimimått på torsk, som fångas i Östersjön, upphäves.

Gällande bestämmelser i ämnet har tillkommit i syfte att dels förhindra en ytterligare minskning av bl. a. torskbeståndet i Östersjön, dels främja ett mer rationellt utnyttjande av detta bestånd. Sveriges fiskares riksförbund, som i avgivet remissyttrande erinrar om att bestämmelserna tillkommit helt i överensstämmelse med fiskarens egna önskemål, anser å ena sidan att minimimåttsbestämmelserna fortfarande är nödvändiga icke endast från fiskevårdssynpunkt utan även för att en bättre vara skall kunna presenteras i den alltmer hårdnande konkurrensen på fiskmarknaden. Å andra sidan hävdar förbundet att man icke bör underlåta att pröva olika möjligheter och åtgärder för att bättre tillgodose fiskarens önskemål om skydd åt fiskbeståndet samtidigt som de i motionerna påtalade, med förevarande bestämmelser sammanhängande olägenheter elimineras. De sålunda anförda synpunkterna anser sig utskottet kunna biträda. Såsom fiskeristyrelsen framhållit har styrelsen redan igångsatt vissa kompletterande undersökningar i frågan, vilka beräknas vara avslutade i april 1964. Styrelsen uppger sig vidare ha nära kontakt med berörda fiskareorganisationer men anser sig i avbidan på fortsatta överläggningar icke f. n. böra framlägga förslag till en lösning av förevarande spörsmål. Vid sådant förhållande finner utskottet att styrelsen i enlighet med sitt förslag bör få Kungl. Maj:ts uppdrag att bringa frågan till en för de olika intressena tillfredsställande lösning. Härvid synes styrelsen bl. a. böra överväga i vad mån det är möjligt att höja fångstredskapens maskstorlek ävensom utreda vad som står att vinna genom införande av bestämmelser som innefattar rätt att behålla sådan torsk, som ej håller fastställda minimimått, i en i förhållande till den totala fångsten bestämd viktprocent. Vad sålunda anförts torde böra givas Kungl. Maj:t till känna.

Beträffande *minimimåtten på fisk som fångas i Nordsjön, Skagerack, Kattegatt, Öresund samt i vissa delar av Atlantiska oceanen och Norra ishavet* hemställes i motionerna I: 607 och II: 741 på i huvudsak samma skäl

som i motionerna I: 45 och II: 55 om utredning av frågan om bordande av fisk, vars längd understiger de i 1952 års kungörelse föreskrivna minimimåtten.

Såsom fiskeristyrelsen framhållit, har de konventioner, som ligger till grund för 1952 års kungörelse, föregåtts av synnerligen omfattande vetenskapliga undersökningar och beräkningar. Ett slopande av minimimåtten för svensk del förutsätter enligt styrelsen att Sverige frånträder den nu gällande Nordostatlantiska fiskerikonventionen, vilket icke synes styrelsen stå i överensstämmelse med rikets internationella strävanden. Styrelsen har jämväl påpekat att från västkustfiskarens organisationer icke gjorts några framställningar i frågan, utan dessa organisationer har tvärtom i olika sammanhang från fiskevårdande synpunkter hävdad kravet på minimimått. Jämväl Sveriges fiskares riksförbund har i remissyttrande över motionerna ansett att konventionen fyller en viktig uppgift. Riksförbundet har vidare upplyst att en särskild kommission med representanter för de anslutna staterna noggrant studerar utvecklingen och tar initiativ till sådana ändringar i bestämmelsernas utformning, vilka kan aktualiseras under årens lopp. Med hänsyn till det sagda anser utskottet i likhet med nämnda remissinstanser att förevarande motioner icke bör föranleda någon riksdagens åtgärd.

På grund av det anförda får utskottet hemställa,

A. att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t som sin mening giva till känna vad utskottet anför i anledning av motionerna I: 45 och II: 55;

B. att motionerna I: 607 och II: 741 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 9 april 1964

På tredje lagutskottets vägnar:

ERIK ALEXANDERSON

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Alexanderson, Lindahl*, Ebbe Ohlsson, Jonasson*, Åkesson, Erik Jansson, Herbert Larsson och Wirmark*;

från andra kammaren: herrar Levin, Nyberg, Wachtmeister, fru Torbrink*, herrar Grebäck, Johansson i Öckerö, Persson i Tandö* och Ekström i Iggesund.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.